

Bilten

Interno glasilo Ženskog rada pri Savezu baptističkih crkava u RH

Duhovni izazov:

Gdje je moja vrijednost?

Konferencija u Čakovcu

„Jučer, danas, sutra“

PRIJAVI SE

MEĐUNARODNI KAMP
SRPANJ 31-KOLOVOZ 5, 2017

ENGLESKI KAMP
KOLOVOZ 7-12, 2017

UNASHAMED

ROMANS 1:16

WWW.DPBHOUSE.COM

WWW.DPB.HR

U ovom broju

A što sa strahom?

stranica **6**

Intervju:

Marina Hobljaj

stranica **9**

Obiteljski kutak:

Hajde sa mnom

stranica **10**

Teološki kutak:

Pod Božjom zaštitom

stranica **16**

Svakodnevni hod:

Život kroz ranjivost

Ovaj ljetni uvodnik pišem još uvijek pod dojmom naše nacionalne ženske konferencije koja se 20. svibnja održala u Čakovcu. Nakon 12 godina, baptističke su se žene u lijepom broju okupile s ciljem međusobnog druženja, ali i ohrabrenja i poticaja za daljnju službu, što je točno ono što se i dogodilo. Velik broj mlađih žena predstavile su svoje službe u svim aspektima života u crkvi i izvan nje što je bilo svima na poticaj i ohrabrenje. No, o tome što se događalo na konferenciji možete više pročitati koju stranicu dalje.

Kada smo razmišljali o ovom broju i mogućoj temi, nekako smo se okrenuli razmišljanju o okolnostima u kojima se žene nalaze danas i koji ih problemi okružuju i zaokupljaju. Jedan od većih problema koji smo primijetile je strah i htjele smo više razmišljati i pisati baš o tome. Tako vam u ovom broju donosimo duhovni izazov Ele Magda koja piše o tome odakle dolazi naša vrijednost kada se u životu moramo suočavati s raznim strahovima i sumnjama. Mateja Magdalenic sasvim osobno piše o strahu od ranjivosti, a Darja piše o drugoj strani straha, o sigurnosti koju imamo u Bogu koji je uvijek s nama kao brižan roditelj, dok Ksenija kroz svjedočanstvo razmatra što to znači biti pod Božjom zaštitom.

Tu su i dalje naše standardne rubrike: intervju u kojemu ovaj put razgovaramo s Marinom Hobljaj o tome što znači biti udomitelj, Nevena predlaže što čitati, a Franciska piše o još jednoj namirnici za zdravi život – rajčici. O tome što se prošlih mjeseci događalo u crkvama diljem Hrvatske, opet možete pročitati u vijestima.

Moja je želja i molitva da vam članci ovog broja budu na ohrabrenje i poticaj i pomoć kroz strahove i sumnje kroz koje prolazite.

Speranca Tomin

Gdje je moja vrijednost?

U 2. Korinćanima 4, 7 – 12 apostol Pavao piše: „*Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama, da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama. U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov. Mi se uvijek dok smo živi predajemo smrti zbog Isusa, da se i život Isusov očituje u našem smrtnom tijelu. I tako: smrt očituje silu svoju u nama, a život svoju u vama.*“

U prethodnim poglavljima apostol Pavao crkvu u Korintu podsjeća na vjerodostojnost apostolske službe njima i na istinitost evanđelja nasuprot nekim drugim učenjima o zakonu koja je crkva očito primala od „lažnih učitelja“. Podsjeća crkvu na novi savez koji je Bog sklopio u Kristu i nedostatnost starog saveza, tj. zakona koji ubija. Pavao predstavlja novi savez koji donosi život i oslobađa, a svoju službu kao službu objave te Božje istine, odnosno *blaga* – da se Bog očitovao u Kristu te da je u Kristovoj smrti i uskrsnuću sklopio taj novi savez. Nakon toga kreće u tekst koji čitamo od 7. do 12. stiha. To prevažno i prevrijedno blago koje daje život, Bog odlučuje čuvati u „zemljanim posudama“. Zemljane su posude primjer nečeg krhkog i neuglednog. Nečega što lako puca, što je nestabilno. Zašto Pavao koristi tu sliku i zašto bi Bog svoje najveće blago stavio u nešto tako nepovjerljivo? Osim što objašnjenje leži u sljedećim stihovima, već smo toliko puta čuli tu rečenicu da se čini kao jedan od klasičnih kršćanskih klišeja: da Bog svoju snagu očituje u slabosti apostola – a ako je taj isti Božji Duh i u nama danas, onda i u našoj slabosti.

Žene su često opisivane pridjevom „krhke“, pri čemu to sugerira nešto simpatično, nježno. Kada Pavao govori o zemljanim posudama, on

opisuje nešto što je neugledno, korišteno, lomljivo – život koji nije niti nježan niti simpatičan. Zanimljivo je da ne govori „pokušavaju nas napasti, a ne mogu nam ništa; pokušavaju nas zbuniti, ali mi smo intelektualno nadmoćni; žele nas progoniti, ali ih Bog zlatnim mačem odbija od nas“, nego govori o tome kako su pritisnuti sa svih strana, kako ne znaju gdje bi se okrenuli (zbunjeni su), progonjeni su, srušeni na zemlju. Na početku poslanice Pavao čak govori da su izgubili nadu u život, da su bili opterećeni preko vlastite snage. On ne skriva činjenicu da im je teško, nego ju stavlja nasuprot vrijednosti života kojeg imaju u Kristu. Hvali se činjenicom da im se to sve događa, jer u toj lomljivosti i prolaznosti njihovih života dolazi do izražaja snažna nada koju imaju u činjenicu da se Bog svemira objavio u Isusu i da je kroz njega svijet ponovo doveo u izravan odnos sa sobom.

Ako prihvatimo Pavlov primjer i počnemo govoriti o svojim zemljanim posudama, što ćemo reći? Što je to što ima potencijal maknuti naš fokus s Krista i staviti ga na naše nesigurnosti? Koji su strahovi s kojima se dnevno suočavamo i koji stavljaju teret na naše krhke posude?

Možda da se bojimo da nismo dovoljne, da uvijek nešto nedostaje našem tijelu, našoj osobnosti, našem ponašanju; bojimo se da su drugi bolji od nas; bojimo se vlastitih emocija pa ih sakrivamo iz straha da ne bismo čule: „Ti uvijek reagiraš tako emotivno!“, bojimo se da nismo dovoljno ženstvene; bojimo se da smo preženstvene; bojimo se da nikad nećemo imati priliku ostvariti svoje potencijale jer se naši darovi ne prepoznaju u zajednicama; bojimo se da nećemo biti mame i da će nas se zbog toga gledati kao manje vrijedne, ili još gore – da će nas sažalijevati; bojimo se da će nas se, ako imamo djecu, gledati samo kroz majčinstvo; bojimo se da će nas se jedino ozbiljno shvatiti

ako smo u braku; bojimo se da smo „prestare“ da doprinesemo svojim darovima; bojimo se da ćemo se zbog nejednakih prilika uvijek morati dokazivati, da nikad nećemo moći uživati u svojim uspjesima...; svaka od nas može dodati još 10 drugih strahova.

Lako je samo izreći – Božja se snaga očituje u našoj slabosti! – i ponosno stajati dok se naša unutrašnjost lomi u milijardu komadića. Skrivamo te zemljane posude bojama i šarama, smijehom i raznim ulogama, jer nas je strah što će ljudi reći i gdje je moja vrijednost ako se sazna da zapravo nisam tako vesela, da se ne želim smijati šalama koje me vrijeđaju, da mi je naporno izgledati savršeno u svakom trenutku, da mi kuća nije uvijek u redu, da postoje dani kad mi je najgora stvar biti u svojoj ulozi, da nisam ispunjena i zadovoljna... pitanje koje se nameće je: što se onda događa s Božjom istinom u nama ako smo neiskrene o svojim slabostima?

Kada je Bog odlučio u nama nastaniti svog Duha koji nam daje objavu da je Krist suveren i Spasitelj, znao je tko smo i kakve smo. Bog nas je s predumišljajem stvorio kao zemljane posude, tako da bi naša vrijednost dolazila od njegovog sadržaja, a ne nas samih – jer da naša vrijednost dolazi od nas samih, svi bi naši strahovi bili opravdani. Strahovi i nesigurnosti koje imamo kao žene dio su naše „zemljanosti“. Od njih ne možemo pobjeći jer su ugrađeni u nas i u našu raspadljivost. Ali, postoji Dobra vijest. Bog nas zove da se ponosimo svojim slabostima – ne zato da bismo se mi bolje osjećale, nego da se Isusov život očituje u nama. Da u nama bude vidljiva činjenica da se Bog svemira objavio u Isusu i da je kroz njega svijet ponovo doveo u izravan odnos sa sobom. Izazivam nas da strahove, kada dođu, izvedemo na svjetlo, a svoje pouzdanje stavimo u taj Božji sadržaj koji je u nama po Duhu.

Ela Magda

Majčinstvo na neočekivan način

Intervju: Marina Hobljaj

U ovom vam broju Biltena donosimo razgovor s Marinom Hobljaj. Marina je posebna žena iz Murskog Središća s posebnom pričom. S Marinom smo razgovarali o službi koju dijele sa suprugom Vladom, o udomiteljstvu. Na sljedećim stranicama možete pročitati njihovu priču.

Bilten: Kako je vaša usvojiteljska i udomiteljska priča počela?

Meni je oduvijek bila najveća želja postati mama. To je sve što sam htjela biti u životu. Bog nam je 1987. godine doveo prvo dijete, devetogodišnjeg nečaka Elvisa. U dogovoru s njegovim roditeljima privremeno smo ga uzeli k sebi jer smo mu mogli priuštiti bolje uvjete života. Tada nismo znali da će to privremeno trajati 20 godina. Kad smo se snašli u novoj ulozi zamjenskih roditelja, prijavili smo se i za posvojenje na koje nismo dugo čekali. Jednostavno smo se dogovorili i otišli u Centar za socijalnu skrb te rekli da želimo biti posvojitelji. Nismo razmišljali ni o spolu ni o drugim uvjetima. Za malu Barbaru smo znali da će biti naša i prije nego se rodila jer je njena biološka majka najavila da je neće moći zadržati. Kad smo išli po nju u rodilište, bila je stara samo 15 dana. Još i sad zaplačem kad se sjetim kako su sve bebe bile uz svoje majke koje su ih dojile, a naša je Barbara bila posve sama u jednom kutu. Tada je biološka majka imala pravo šest mjeseci da se predomisli oko posvojenja i to mi je bilo najteže razdoblje u životu zbog nezijesnosti što će biti. No bilo je i najljepše jer je naša princeza konačno bila uz nas.

Bilten: Nakon Barbare odlučili ste da želite još djece i ponovo se javili Centru za socijalnu skrb, no tada nije sve išlo kao prvi put?

Na našu žalost odgovorili su nam da za to nemamo nikakve šanse jer će roditelji bez djece

uvijek imati prednost. Onda smo ih pitali imali možda neko dijete koje bi zbog bolesti bilo teže posvojivo. I tako smo 1991. godine dobili dvogodišnju Ivanu, koja je bolovala od celijakije i još nekih sindroma. Brinuti o djetetu s posebnim potrebama za nas je bilo novo iskustvo u koje smo uletjeli pomalo naivno i romantično. No, napredak male Ivane toliko nas je ohrabrio da smo već 1997. posvojili tada petogodišnjeg Nenada koji je imao psihomotorička i mentalna oštećenja, a već 1998. Nikolinu i Elizabetu. Tada dvogodišnja, Nikolina je zbog roditeljskog zanemarivanja imala određenih emotivnih poteškoća, dok nam je naša palčica Elizabeta, koja je jedva preživjela prijevremeni porod, došla s godinu dana starosti.

Bilten: Nakon usvajanja petero djece, okolnosti su se promijenile. Kako je došlo do ideje za udomiteljstvo?

Godine 2009. obiteljsko je poduzeće, kao i mnoge manje proizvodne pogone, zadesila kriza te smo prodajom kuće planirali namiriti sva dugovanja. No kako nije bilo zainteresiranih za kupnju kuće, došli smo na ideju iskoristiti je za udomiteljstvo. Prijavili smo se u nadležni Cen-

tar za socijalnu skrb, zadovoljili tražene uvjete i već krajem iste godine dobili prva tri dječaka.

Bilten: Možeš li malo objasniti razliku između posvajanja i udomiteljstva?

Razlika između posvajanja i udomljavanja najkraće bi se mogla ovako predstaviti. Činom posvajanja dijete u svakom pogledu postaje dio posvojiteljske obitelji kao da je bilo rođeno u njoj. Kad se postupak jednom provede, bilo kakva daljnja skrb države ili utjecaj socijalnog sustava na dijete i obitelj u potpunosti završava. Udomiteljstvo je, s druge strane, određeni vid usluge koju udomiteljska obitelj pruža, a društvo i institucije ju stimuliraju i nadgledaju. Tako udomitelji za svoj rad primaju određenu

naknadu, ali su i odgovorni socijalnim radnicima, a u određenoj mjeri i djetetovim biološkim roditeljima. I dok je posvojenje trajni i pravno neraskidiv čin, udomiteljstvo je privremena mjera koja traje dok se ne poboljšaju uvjeti u primarnoj obitelji ili ne steknu uvjeti za posvojenje. No u svakodnevnom su životu te razlike puno manje jer mi udomljenu djecu tretiramo kao vlastitu poštujući narav i intenzitet odnosa koji ona i dalje imaju i trebaju imati sa svojim primarnim obiteljima. Ovisno o zdravstvenom i psihofizičkom stanju djeteta, uvijek nam na početku treba nešto truda i vještine za obostrano prilagođavanje. No svaki se put iznova iznenadimo kako brzo uspijevamo uspostaviti povjerenje, a svaki daljnji napredak djece uvijek nas raduje i motivira.

Bilten: Kako danas izgleda vaš život, u kojoj ste danas situaciji?

Pa, život mi je dosta dinamičan – unutar kuće ispunjen je obiteljskim aktivnostima, a izvan nje društvenim. Oduvijek sam voljela biti mama, a Bog mi je sad tu ulogu rastegnuo na XXXL mjeru. Nikad nisam planirala biti pretjerano aktivna izvan kuće, no postavši udomiteljicom i vidjevši potrebe djece bez adekvatne roditeljske skrbi, njihovu čežnju za ljubavlju, pažnjom i prihvaćenjem, sve se nekako samo zakotrljalo. Počeli smo 2013. godine humanitarnim koncertom, kojim smo udomljenoj

djeci omogućili ljetovanje na moru. Te iste godine izabrana sam za predsjednicu Udruge udomitelja djece Međimurja i to me dodatno motiviralo da opravdam ukazano povjerenje i nastavim s akcijama u korist udomljene djece. Do tada nisam ni bila svjesna da većina te djece nikad nije vidjela more, da neka od njih do svoje petnaeste godine nisu imala tortu za rođendan, i još puno toga što mi uzimamo zdravo za gotovo. Ono što je većini svakodnevnica, nekoj je djeci tek nedohvatna želja. Vidjevši te mnoge potrebe, jednostavno sam dopustila Bogu da me koristi kao sredstvo kroz koje on djeluje. Kako je vrijeme odmicalo, aktivnosti koje sam provodila na lokalnoj razini bile su zamijećene i na nacionalnoj pa sam prošle godine bila izabrana za predsjednicu Foruma za kvalitetno udomiteljstvo djece – mreže 13 udruga koje diljem Hrvatske okupljaju 300-njak udomiteljskih obitelji s oko 500 udomljene djece.

Bilten: Koja je bila uloga vjere u cijeloj vašoj priči?

Sve te aktivnosti ne bi se dogodile niti bi moj život bio ovakav da ga nisam prije 30-tak godina predala Isusu Kristu. U svom svjedočanstvu uvijek volim istaknuti kako sam iskusila da nebeski Otac uvijek odgovara na naše molitve. Istina, ne ispunjava ih uvijek baš onako kako bismo mi to željeli, ali ako smo malo strpljivi i imamo po-

vjerenja u njega, učit ćemo da on to često čini i na bolji način nego smo mi to zamislili. Ja sam to neposredno doživjela kroz svoju životnu želju da postanem mama jer mi je Bog majčinstvo omogućio na način o kojem nikad nisam ni razmišljala. I tako danas, iako nikad nisam rodila, postala sam mama mnogobrojnoj djeci. Ponosna sam, sretna i beskrajno zahvalna na moje petero usvojene djece, na moje unučiće, na moju udomljenu djecu, ali na svu djecu kojom sam okružena. Često me u mojim aktivnostima i ta druga djeca, mnogi prijatelji i suradnici znaju oslovljavati s „velika mama“. Ja se samo nadam da to nije zbog mojih kilograma. Moj najdraži biblijski redak je Efežanima 2, 10: „Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koje Bog unaprijed pripremio da u njima živimo“. I što duže živim u onom što mi je on pripremio, to više uživam u Kristovoj ljubavi i nalazim razloga za zahvalnost!

Bilten: Što biste htjeli reći svima koji će pročitati intervju?

Moja velika želja i molitvena potreba je da što više kršćanskih obitelji postanu udomitelji. Obitelji koje su same iskusile milost i ljubav Božju najbolje su opremljene dijeliti tu ljubav onima kojima je ona najpotrebnija. Odlučite li se za poziv udomitelja, možete učiniti da životna želja jednog djeteta postane njegova svakodnevnica, a njegova budućnost svjetla i obećavajuća. Najbolje mjesto za život svakog djeteta još uvijek je obitelj. Tako je to Bog zamislio i tako će to uvijek biti. Udomiteljstvo je najbolji oblik neinstitucionalnog zbrinjavanja kojim se djetetu pruža skrb i odgoj u zamjenskoj obitelji. Nažalost, velik broj djece još uvijek odrasta u institucijama koje ne mogu zadovoljiti njihove najdublje emocionalne i socijalne potrebe. Ako nakon ovog intervjua Bog nekom stavi na srce želju da postane udomitelj, može se javiti osobno u naš Info centar u ulici Antuna Bauera 28 u Zagreb, na telefon: 01/5565 144 ili na email: forumudomiteljizadjecu@gmail.com.

Razgovarala Speranca Tomin

Hajde sa mnom

Rado pričam o djeci, kao svaka majka. Ponekad mi se čini da sa suprugom gotovo ni o čemu drugom ne stignem razgovarati nego o naša tri dječaka, njihovom ponašanju, potrebama, odgoju, suzama i smijehu. Zato su oni neminovno moja tema pisanja, razmišljanja i, naravno, molitve. Kroz njih najbolje učim svoj odnos s nebeskim Ocem i bar malo shvaćam kako nas to on gleda kao svoju ljubljenu djecu.

Najmlađi sin, sada 6 godina, još uvijek često, kada ga pošaljem da odradi neku obavezu, kaže: „Hajde sa mnom!“ Živimo u kući gdje su na jednom katu spavaće sobe, a na drugom kuhinja i dnevni boravak. Kada treba ići oprati zube ili se presvući pred spavanje dok ja nešto dovršim u kuhinji, on ne želi ići sam i čeka da ja sve dovršim pa da idemo zajedno. Naravno da ja, kao i, vjerujem, sve mame, tada objašnjavam da ćemo biti brži ako on odradi svoje, a ja svoje i da ćemo tada čitati priču i imati više vremena za razgovor i molitvu. On objašnjava da se boji mraka, da jednostavno ne želi sam i slično. Tumačim da nema nikoga u kući, da su svjetla upaljena, ali nerijetko ne pomaže. Rekla sam mu i da je sad već velik i da zaista nema razloga za strah, no kad vidim njegove molećive okice jednostavno shvaćam njegovu potrebu. Više mnogo ni ne objašnjavam, već jednostavno idem s njim. Razumljiva je njegova potreba za prisutnošću majke, za vremenom koje provodimo skupa, za jednom sigurnošću da je mama tu kraj njega. Razmišljajući o sigurnosti i pouzdanju koje imamo u Kristu, sjetila sam se upravo te obiteljske situacije.

Bog je svojim Duhom prisutan uvijek i svugdje, u nama, oko nas. Naš Tješitelj, Bra-

nitelj, Vodič, Čvrsta stijena i Oslonac. Nikada prije susreta s Gospodinom nisam u potpunosti razumjela sigurnost, jer je u ovom svijetu niti nema u potpunosti, čak niti u obitelji, a pogotovo ne na poslu, u gradovima, u međuljudskim odnosima općenito. No s Bogom se priča, gledanje i perspektiva potpuno mijenjaju. Činjenica da je moj Bog u potpunoj kontroli nad svime, daje neopisivu sigurnost i pouzdanje da će sve biti u redu. Božja Riječ kaže da Bog izvodi sve na dobro onima koji ga ljube. Ljubim li ga svim srcem, tada mu bezrezervno vjerujem i slobodno očekujem sve što mi treba. Ne nužno sve što želim, već ono što trebam, a on moje potrebe najbolje poznaje. Bojim li se mraka, osjećam li da je netko iza mene iako nije, ne želim li jednostavno proći neke stvari sama već u dvoje, ili bilo koji drugi razlog, Bog je tu. On ne prigovara, on hrabri. Pruža ruku i zove da krenemo s njim ili nas prima za ruku i kreće s nama, poput poziva Mojsiju, unatoč njegovim izgovorima da nije sposoban za zadatak, ili poput Petra koji je hodao po vodi dok je god gledao u Isusa.

Ništa na ovoj zemlji ne možemo usporediti s tom i takvom sigurnošću, da je Stvoritelj svemira i svega svijeta naš Tata, naš Spasitelj, naš Prijatelj. Kako se mogu u tome svakodnevno vježbati i podsjećati? Čitajući Psalme, moleći s povjerenjem i predajući mu sebe u potpunosti. Zato više ne govorim je li potrebno da sa sinom idem na donji kat kuće kad svakako može sam, jednostavno pružim ruku i kažem: „Hajdemo“.

Darja Juratović

Zašto ne moraš biti narkoman

da bi imala dobro svjedočanstvo

Ovaj je članak za one koji su odrasli u crkvi i frustrirani su jer nemaju nikakvo svjedočanstvo. Ljudi, koji nisu odrasli u crkvi, Boga uglavnom sreću u velikim, egzistencijalnim potrebama, a mi se divimo njihovom svjedočanstvu jer, kakvo je čudo Bog učinio za njih! Vlastito nam se svjedočanstvo čini maleno jer, realno, Bog nas nije imao od puno čega spašavati kad smo odrastali u zaštićenim, kršćanskim domovima. O čemu ćemo govoriti?

I ja sam, prije nego što sam postala kršćanka, bila jako dobro baptističko dijete, koje je dobro poznavalo dobrog Boga i njegovu ljubav. Dosta sam dobro poznavala i Bibliju i biblijske priče koje su mi bile izvor nadahnuća. Vele da sam bila i duhovno dijete. S pet sam govorila da ću se udati za propovjednika, jer

sam voljela našeg propovjednika, strica Dragu Šestaka i tetu Veru, njegovu ženu. Njihov je dom za mene bio oaza.

Istini za volju, nije bilo teško biti dobro dijete uz brata koji je bio živahan i lako ga se nagovorilo na gluposti, s jedne strane. S druge strane, živjela sam s vrlo ograničenom definicijom grijeha: grijeh je psovati, ubiti, krasti, lagati, ne ići u crkvu, ne moliti se, ne čitati Bibliju, ići na vijeće bezbožničko i sjediti u krugu nevaljalih ljudi. I nositi hlače.

Obratila sam se kad mi je bilo 10 (prvi put) i to na zimskom dječjem kampu. Frau Lukesch je govorila o tome kako, ako ne molimo molitvu pokajnika, nikad nećemo biti s Isusom u nebu! Meni je to bila strašna ideja jer sam

voljela Isusa. Molila sam za njom molitvu pokajanja iako, kako već rekoh, nisam mislila da sam grešna. Nitko nije primijetio moje obraćenje, osim mene, jer sam više vremena provodila čitajući Bibliju za sebe samu i u molitvi, pa čak i imala viziju ili san Krista koji mi dolazi. Ništa nije rekao. Samo sam se osjetila prihvaćeno i zagrljeno u njegovoj prisutnosti i probudila se u tom osjećaju koji me još uvijek preplavi kad ga se sjetim. Čudan događaj.

Drugi sam se put obratila na jednoj konferenciji, kad sam navršila 14. Ustala sam i ničim izazvana dala svjedočanstvo o svojoj vjeri. Najavila sam da se želim krstiti. Moja glavna motivacija bila je služenje. Nekako se posložilo u mojoj glavi i mom srcu: Bog je uvijek tu za mene, ali to nije dovoljno. Jesam li ja njemu na raspolaganju? Jesam li spremna biti tu za njega? To mi se pitanje činilo silno važnim, iako nisam točno znala zašto.

Onda su se mnoge stvari promijenile i moja je vjera postajala sve značajnija. Kako sam intuitivac, puno se stvari kod mene događa najprije intuitivno, a onda skupljam dokaze. Tako i ovdje. Jedna od značajnijih spoznaja, koja se još uvijek razvija, je pitanje grijeha – što je to i kolike razmjere ima? Nakon onoga što sam slušala kao mala, i nažalost, mnogi tako još uvijek vjeruju, Bog mene uči da je grijeh mnogo strašnija bolest za koju treba božanska intervencija izvana u ljudsko srce. Inače se ne može popraviti. Grijeh je tableta za smrt, vlastitu i tuđu. Nekad je ta smrt sporija, nekad brža, nekad očitija, a nekad prikrivena, ali grijeh uvijek uništava. Danas, u mojoj globalnoj službi kao predsjednice Ženskog rada pri Svjetskom savezu baptista, ali i životu na rubu svjetske ekološke, ekonomske i društvene krize, svima je jasno da su ljudi svojom zloćom uništili svijet. Za uništavanje koriste i znanosti i tehnologiju – koju, naravno, navodno izmišljaju za dobrobit ljudi. Ako bolje razmislimo, nema mjesta optimizmu da ćemo jednom sve riješiti jer će uvijek u duši ljudi postojati čip (kako reče moja

kćer Ela) da dobro okrenu u zlo. I to nije sve. U zadnje vrijeme, Bog me uči da postoje strukture grijeha i smrti u kojima žive i oni ljudi koji moguće isprva i „nisu sagriješili grijehom sličnim Adamovu“. Tuđi ih grijeh vuče u smrt. Ne možeš se sam iskobeljati iz živog pijeska.

Gdje ćeš boljeg svjedočanstva od ovoga: Bog je stvarno bio milostiv da nisam morala prolaziti katastrofe ovisnosti, nasilja i uništenog doma, unatoč struktura grijeha! Sada, naravno, svaki dan vidim i prepoznajem grijeh i u vlastitom životu i zahvaljujem Bogu što mi daje priliku da ga vidim i da ga mijenjam. No, ono što je mnogo bolje, spas od grijeha nije jedina dobrobit obraćenja Bogu.

Prevažno je iz Biblije vidjeti da nas Bog ne spašava samo od grijeha, nego nas prije svega spašava za svrhu koju ima sa svijetom. Vidim danas da je moj ondašnji pristanak da služim Bogu bio čak i više „obraćenje“ negoli molitva pokajanja koju nisam razumjela. Bog koristi ljude koji mu se daju na raspolaganje i kroz njih uništava strukture grijeha i stvara mjesta odmora i života za ljude iscrpljene strukturama grijeha. Mi nismo samo pozvani to propovijedati. Mi smo pozvani pokazati u svom životu da je moguće pobjeđivati strukture grijeha, jer Bog to čini kroz nas.

S tim u vezi, jedan među mojim omiljenim biblijskim recima je onaj u Ivanu 4, 14, gdje Isus obećaje dvostruku dobrobit od obraćenja: „Tko bude pio vode koju ću mu ja dati, neće ožednjati nikad: Voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvor žive vode koja struji u vječni život.“ Lijepo je imati dramatično svjedočanstvo obraćenja od grijeha, ali mislim da je i za Boga i za svijet od veće koristi kad ljudi, koji su imali djetinjstvo sačuvano pod zaštitom Duha Svetoga, svoj život predaju u Božje ruke i postanu što prije i bez velikog osobnog iskustva katastrofe i propasti, izvor žive vode za svijet.

„Jučer, danas, sutra“

Nacionalna ženska konferencija u Čakovcu

Pastoralni centar u Čakovcu u subotu, 20. svibnja 2017. prijevodne odjekivao je zvucima dobrih starih himni koje je 150 okupljenih žena oduševljeno i puna srca pjevalo Bogu na slavu. Kao proslavu 80 godina ženskog rada u Hrvatskoj, odbor Ženskog rada pri SBC u RH, uz potporu sestara iz međimurske regije, organizirao je prvu nacionalnu žensku konferenciju u posljednjih 12 godina. Prateći temu „Jučer, danas, sutra“, prijevodne se dio konferencije okrenuo prošlosti i sadašnjosti, dok se poslijepodnevi dio okrenuo budućnosti.

Slavljenje kroz pjesmu cijelog je prijevodne vodio međimurski tim za slavljenje, posebno sastavljen za tu prigodu i zahvalni smo za sestru Heidi Turkalj koja je prihvatila taj izazov zadatak i svim članovima tima koji su spremno odvojili svoje vrijeme i služili Bogu i prisutnima kroz pjesmu.

Nakon uvodnog je slavljenja izašla sestra Edita Turinski, članica odbora ŽR, koja je pozdravila skup i pročitala recitaciju sestre iz Daruvara, Ankice Kamerman, poznate kao Ajkica. Edita je podijelila nekoliko riječi o pjesmi i sestri koja ju je napisala te povezala pjesmu s temom konferencije i pozvala na molitvu zahvalnosti i blagoslova za sve što će se događati.

Slijedile su pozdravne riječi sestre Vesne

Brezović, predsjednice odbora ŽR, koja je u nekoliko rečenica podijelila što je ženski rad značio u njezinom životu, koje su je žene poticale i ohrabrivale, a zatim je predstavila i članice sadašnjeg odbora: Melaniju Ružička, Sandru Bičanić, Editu Turinski, Anu Slišковиć, Marijanu Bogović Crnković i Sperancu Tomin, koja je u nekoliko rečenica predstavila Bilten kao projekt ŽR koji odlično predstavlja temu konferencije „Jučer, danas, sutra“ svojim postojanjem od jučer i danas i svojim gledanjem i razvojem prema sutra, prema kršćanskom časopisu za žene, a koji kroz pisce obuhvaća žene svih generacija.

Slijedilo je izlaganje prve gošće govornice, sestre Estere Knežević, prve predsjednice ŽR u Hrvatskoj nakon Domovinskog rata, koja je na to mjesto izabrana 1991. godine. Estera je ispričala kako je to izgledalo postavljati i započinjati rad nakon rata te kako je on izgledao kroz skoro desetljeće tijekom kojega je ona bila predsjednica. „Žene su u tim danima čudnim, u najmanju ruku rečeno, bile spremne za svaku službu“, rekla je sestra Estera. „Cilj ŽR tada, bio je obnoviti vjeru i pouzdanje u Gospodina, a on je uvijek izvodio sve na dobro.“ Rad je kroz to vrijeme bio financiran dobrovoljnim prilozima i ponekim donacijama, ali je uspješno odrađivao projekte kao što su: Bilten, Do-

ručak za žene, Svjetski dan molitve baptističkih žena, Odmor majka i dijete, Dani tišine i socijalni fond, a u jednom je trenutku izdao i četiri broja ženskog kršćanskog časopisa „Zrcalo“, koji je nažalost prekinut zbog nedostatka financija. „Željela bih ohrabriti sve one koji se kolebaju, ali ohrabriti i one koji su već u službi, da ne sustaju“, zaključila je sestra Estera svoje izlaganje o prošlosti ženskog rada.

Usljedio je doprinos Rahele Grozdanov i Maeseja Kovačevića, koji su s prisutnima podijelili jednu Rahelinu autorsku pjesmu i krasnu obradu stare himne „O, Bože moj“.

Program je nastavila Mateja Magdalenić koja je predstavila sljedeću gošću govornicu, predsjednicu Europskog ženskog baptističkog saveza (EBWU) Aniko Ujvari.

Sestra Aniko pozdravila je sve prisutne te govorila o tome kako nije bitno koja je motivacija za neki rad, već da je bitna stvar u službi napraviti korak i odgovoriti na poziv. Uz stihove iz 2. Korinćanima 5, 14 i 15, sestra Aniko nas je potaknula da imamo poziv od Gospodina da više ne živimo za sebe, već da idemo i kažemo drugima da je naš život u Bogu. To je povezala s radom EBWU-a, kojeg smo i mi u Hrvatskoj dio. Sestra Aniko uz fotografije je podijelila što se u našem europskom savezu događa danas.

Nakon Aniko, tri su mlade Mačkovčanke odigrale skeč o zahvalnom srcu, koji je pratila autorska pjesma Heidi Turkalj o mirnom srcu „Vrelo života“.

Slijedio je blok doprinosa, svjedočanstava i predstavljanja službi u obitelji, udomiteljstvu i sa ženama. Venesa Manavska iz Pakraca podijelila je svoje svjedočanstvo kako to izgleda

biti pastorova supruga, trudna s petim djetetom i studentica koja završava doktorat. Nakon nje, Marina Hobljaj iz Murskog Središća govorila je o udomiteljstvu, a prisutni su mogli premijerno vidjeti video o važnosti i mogućnosti udomiteljstva. Marina je ukratko podijelila svjedočanstvo kako to izgleda biti majka i udomiteljica te potaknula prisutne da se što više kršćanskih obitelji uključi u udomiteljstvo i dijeli ljubav koju smo dobili od Boga. Sandra Sharp iz Zagreba, predstavila je evangelizacijski program za žene „Raširiti krila“ te potaknula sve prisutne da se slobodno jave i priključe tom programu kroz koji veliki broj žena čuje radosnu vijest. Evelin Horvat podijelila je svoje iskustvo o započinjanju Doručka za žene u Čakovcu. Kroz kratko izlaganje, Evelin je predstavila ideju Doručka za žene, tim Doručka u Čakovcu te kako tim uz standardni doručak organizira i mnoštvo drugih događanja preko kojih i dalje ostaje u kontaktu sa ženama i obiteljima koje dolaze na Doručak za žene.

Uz zaključne obavijesti, pjesme i skupljanje dobrovoljnog priloga, završen je prijepodnevni dio, a druženje se nastavilo uz ručak u resto-

ranu Pastoralnog centra. Zahvalni smo osoblju restorana koje je stručno i s osmijehom na licu odradilo taj zadatak kako bi svi okupljeni mogli dobiti okrijepu za nastavak dana.

Poslijepodnevna se služba nastavila u 14:00 sati, uz pjesmu novijih pjesama slavljenja koje je predvodio karlovački tim za slavljenje.

Sestra Sandra Bičanić podsjetila je na sve što smo čuli prijepodne te predstavila program koji slijedi, a slijedila je lepeza doprinosa o službama žena na svim područjima od raznih medija, do kampova i rada u školi i sa studentima. U tom je bloku prva govorila sestra Lidija Edelinski koja je predstavila radio emisiju koja svojim sadržajem želi donijeti nadu ženama, a koja je dostupna preko dviju radijskih stanica, ali i preko live streaminga. „Donedavno se zvao Projekt Hana – to je globalni projekt i osim radio službe, radi i na projektima i službama specifičnima za određene zemlje“, rekla je Lidija. O tome kako je to raditi u školi, odakle joj snaga i kako kroz svoj rad kao učiteljica učenicima i suradnicima pokazivati Božju ljubav, govorila je mlada nastavnica fizike i tehničkog, Violeta Kardoš iz Ladimirevaca. Marta Mesa-rić predstavila je tinejdžerski kamp na Činti i govorila o tome kako se našla u timu voditelja na tinejdžerskom kampu te ohrabrila prisutne da je sve moguće uz Božju snagu. Vratili smo se ponovo u medije, ali ovaj put na televiziju. Vanja Bule predstavila je projekt „Superknjiga“, koji želi biblijske priče preko crtanog filma približiti većoj publici i približiti Krista djeci. Slijedio je izvještaj Mateje Magdalenić o radu sa studentima u Hrvatskoj preko STEP-a, za kojeg Mateja kaže da je „mjesto na kojemu studenti mogu postavljati pitanja i prolaziti kroz sva svoja pitanja u sigurnom prostoru i grupi svojih vršnjaka.“ Mateja je podijelila i autorsku pjesmu „Gospodar vremena“, prikladnu uz temu konferencije. Još je jedna mlada žena govorila o svom radu na tinejdžerskim kampovima i o svojim počecima rada u službi dok je još bila dijete. Ana Havaši iz Pušćina, kao tek rođena beba sudjelovala je na klubovima, a zatim se prisjetila kako je kao malo starije

dijete bila zadužena za pozivanje djece i dijeljenje letaka za klubove i kampove, kako bi kao odrasla osoba postala dio voditeljskog tima danas. Daliborka Uenk iz Karlovca predstavila je službu djeci kroz rad s lutkama. Od nečega što je počelo skromno, u poslijeratno vrijeme kada je tim imao tri člana, nastala je služba koja je postala relevantna u njihovom gradu i okolici. „Željeli smo biti kršćani koji služe u svom gradu i koji mijenjaju društvo na drugačiji način od onoga što se prije radilo i na što smo navikli.“ Posljednja u tom šarolikom bloku bila je Rahela Grozdanov koja je predstavila službu kroz pjesmu, kroz nekoliko projekata kao što su: Worship vision team Croatia, koji ima cilj da sve crkve u Hrvatskoj imaju iste prijevode pjesama, Vjenčana pjesma, služba i donošenje evanđelja kroz pjevanje na vjenčanjima, te jedan projekt o službi najmlađima kroz pjesmu koji je tek ideja.

Melanija Ružička, prošla predsjednica i članica sadašnjeg odbora ŽR, govorila je o osobama koje su na nju utjecale tijekom života, poticale je na službu i ohrabrivale je te je najavila posljednju gošću govornicu, predsjednicu Ženskog odjela pri Svjetskom baptističkom savezu (BWA WD), Kseniju Magda. Ksenija se okrenula budućnosti. „Oko svih žena koje su se danas predstavile, nikada to nije samo jedna žena u jednom projektu ili ideji, već grupe oko njih. Mala grupa žena, veliki utjecaj. Sve počinje jednim malim korakom i jednom ženom. Bog za budućnost treba žene zato što su one uvijek jednom nogom u budućnosti jer sa

sobom uvijek vode sljedeću generaciju," rekla je Ksenija. „Žene poput Estre Knežević, Hilde Blažek, Marije Andriček i Ruth Lehotsky bile su žene koje su primjer, ali i koje su otvarale prostor za druge. Kada nađete čovjeka koji ima Duha Božjeg u sebi, onda se stvari mijenjaju.“ Ksenija je govorila o Božjem Duhu koji se nalazi u ženama koje služe i koje mijenjaju svijet te omogućuje da ustanemo i iskoraknemo, kao što kaže i u Izaiji 60, 1. Viziju za budućnost ženskog rada u Hrvatskoj, Ksenija je pronašla malo dalje: „Zvat će ih Hrastovima pravde, Nasadom Jahvinim.“ „Cijelo sutra, budućnost, odiše tim pozivom vama, koje ste mlade, jer on ima budućnost za vas i ne želi da budete jadne, skupljene u kutu. Želi da budete jake i narastete u Hrastove pravde“, uputila je Kse-

nija mladim sestrama, a zatim pozvala sve one mlađe sestre i sve koje su izlagale na konferenciji naprijed te se molila molitva poslanja za sve sestre, budućnost našeg rada i rada za Božje kraljevstvo na zemlji.

Uz riječi zahvale, Vesna Brezović podijelila je i darove govornicama, a cijela je konferencija završila doprinosom karlovačkog tima te zajedničkom pjesmom „Vječna je njegova ljubav“.

Odbor Ženskog rada pri SBC u RH želi zahvaliti svima koji su na bilo koji način sudjelovali u organizaciji i izvedbi ove konferencije. Vjerujemo da su svi prisutni mogli osjetiti radost i blagoslov tog susreta te dobiti nadu i ohrabrenje za sutra koje nas očekuje.

Speranca Tomin

2 kune klub

U svjetlu 80-te obljetnice Ženskog rada u Hrvatskoj, vrijedi se podsjetiti da smo prije 8 godina, na inicijativu sestre Ksenije Magda, pokrenuli 2 kune klub. Bila je to ideja da žene po cijeloj Hrvatskoj, svake nedjelje u crkvi doniraju 2 kune i da se na godišnjoj razini, i razini cijele naše zemlje, s naoko malim iznosom, skupi mnogo više za potrebite, kao i za određene projekte.

Preuzela sam službu organizacije i motivacije u svojoj crkvi te smo u kratkom roku započeli s klubom. U našoj zajednici u Karlovcu postoji kasica za tu namjenu, koju s osmijehom držim na izlazu iz crkve i spremno objašnjavam za koju svrhu ide. Vjerujem da i u drugim zajednicama klub na različite načine opstaje. Novac tromjesečno uplaćujemo na račun Ženskog rada. U početku su donirale samo sestre, a s vremenom se krug proširio i na braću, koja daruju vesela srca, baš kao što nas Bog poziva.

Želim posvjedočiti da se ustrajnost i poslušnost kod Gospodina uvijek „isplati“. Nema toliko malog iznosa, poput udovičine 2 lepte, koji u Božjim očima i na njegov način ne može biti udvostručen ili ustostručen. Važno je, na-

ravno, davati srcem, davati redovito i vjerovati Bogu.

Želim nas sve ohrabriti da nastavimo s tim projektom, jer zadnjih nekoliko godina na takav način omogućujemo obiteljima slabijeg imovinskog stanja sudjelovanje u Obiteljskom kampu Činta, koji nije samo odmor ili ljetovanje, nego prije svega vrijeme u kojem se uči o Bogu i produbljuje odnos s njim kroz razne programe.

Slava Gospodinu koji u nama proizvodi i htijenje i djelovanje.

Darja Juratović

Kako Gospod i strah i sram stoje u istoj priči?

Ma ona jedna naporna narodna poskočica u kojoj anksiozno djevojčce nekom strancu objašnjava zašto konju ne želi dat' vode (jer se konja boji, op.a.). Često mi taj refren zapne u mozgu kao Pavlov „trn u tijelu, sotonin poslanik da me muči“, ali u iskušenju sam da potpišem cimerstvo s dotičnim poslanikom kad bi mi strah od konja bio jedini strah u životu.

Ranjivost je koncept koji me počeo zanimati unatrag nekoliko godina. Jedna od iskri koja je zapalila to moje zanimanje bio je TED-talk (kratko video-predavanje) naziva „The Power of Vulnerability“ (Moć ranjivosti) autorice Brené Brown, znanstvenice koja se bavi istraživanjima u socijalnom radu – ukratko, kako i zašto ljudi funkcioniraju u društvu. Morala sam se naglas nasmijati njezinom opisu kako je ranjivosti pristupila kao i svim izazovnim temama u svom životu: sa svojim mjernim instrumentima, ne bi li je kako izmjerila, shvatile, uokvirila, nadvladala i nadmudrila, tako da ju ne mora osobno proživljavati. Priča mog života. Ranjivost u svojoj najočitijoj definiciji znači otvoriti se prema mogućnosti da budeš ranjen. No zašto bi to itko htio? Ispada da je stvar u tome da se nije moguće selektivno otvoriti za iskustva u životu, u smislu da širom otvorim vrata ljubavi, radosti, zahvalnosti, vjere, zajedništvu, prihvaćanju, a istovremeno se zabarikadiram u bunker straha od boli i povrijeđenosti, trpljenja i odbacivanja. Odnosno, ako zatvorim vrata svemu što me može raniti i povrijediti, neminovno zatvaram vrata svemu što život čini vrijednim življenja. C.S. Lewis rekao je nešto slično u svojoj knjizi Četiri ljubavi: „Voljeti znači biti ranjiv. Volite li bilo što, srce će vam sigurno biti iscijeđeno i vjerojatno slomljeno. Želite li biti sigurni da će ostati netaknuto, ne smijete ga dati nikome, čak niti životinji. Omotajte ga pažljivo hobijima i ma-

lim luksuzima, izbjegavajte se uključiti u bilo što, zaključajte ga na sigurno u škrinju svoje sebičnosti. Ali u toj škrinji, sigurnoj, mračnoj, nepomičnoj, zagušljivoj – ono će se promijeniti. Neće biti slomljeno, postat će nesalomljivo, nepropusno, beznadno. Alternativa tragediji, ili barem riziku od tragedije, je prokletstvo. Jedino mjesto izvan Raja u kojem možete biti savršeno sigurni od svih opasnosti i uznemiravanja ljubavi je Pakao.“

Moj najveći strah (neću se ni pokušavati sakriti iza „jedan od“) je da ću se nekome otvoriti, usuditi se pokazati tko doista jesam, praktički reći „Evo me, uzmi ili ostavi!“, a da će ta osoba pogledati ravno u mene i reći „Ostavljam. Nisi dovoljno vrijedna.“ Taj se strah jednom riječju zove sram – strah od odbacivanja, od toga da će netko procijeniti da nismo vrijedni povezivanja. Svaki put kad stvaram nešto novo, kad sam neobuzdano sretna, tužna, ljuta, zaigrana, kad se otvaram da tražim i dajem ljubav – za to je potrebna hrabrost. A definicija hrabrosti u samom korijenu te riječi (eng. *courage* – od lat. *cor* = srce) znači pričati priču o tome tko si iz sveg srca. Jer ako se nikome ne otkrivam svim srcem, već samo djelomično, ona moja skrivena bit ostaje beznadno usamljena.

„Ali čekaj malo, kako Gospod i strah i sram i beznadna usamljenost mogu biti u istoj rečenici? Nije li on to sve riješio na križu, nije li On dovoljan, i gdje ono piše da savršena ljubav isključuje strah... Ma samo gledaj na Njega!“ Hoću, hvala. Jer kad podignem pogled s konkordance životnih recepata, nalazim ga uvijek na istom mjestu: stoji s mojim konjima i čeka da ih napojimo zajedno. Oboje imamo tragove kopita po tijelu, a čarobne štapiće su nam slomili pri prvom susretu.

Mateja Magdalenić

Vidim te!

Vidim te!

Vidim tvoje jade, tvoju bol, tvoje slomljeno srce.
Vidim kada te izjeda prošlost, kada ne uživaš
u sadašnjosti i kada strahuješ od budućnosti.

Vidim te!

Vidim te kada se pred drugima pretvaraš da je
sve u redu, a iznutra se raspadaš.

Vidim sve tvoje tajne, sve sumnje,
sve tvoje najdublje strahove.

Vidim te!

Vidim te potpuno slomljenu dok klečiš pored kreveta
i jecaš, i vapiš, i moliš, i preklinješ Me da
učinim nešto i jednom zauvijek prekinem sve.

Vidio sam te i tada kada si bila usamljena,
slaba i ostavljena.

Vidim te!

Vidim te kada misliš da ti ništa u životu ne ide,
kada se osjećaš bezvrijedno i beskorisno.

Vidim te i kada ne koristiš svoje darove jer misliš
da nisu dovoljno dobri u usporedbi s drugima.

Vidim te!

Vidim i svaki tvoj prijestup, svaki grijeh,
svaku pogrešnu misao i nakanu.

Vidim te i kada ne podnosiš nepravdu
i grčevito želiš osvetu, a znaš da je ona samo Moja.

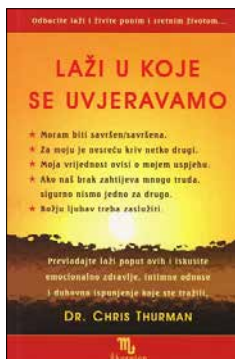
Vidim te i tada, u tvom najgorem, ali ti opraštam.

Opraštam ti jer te volim savršeno,
jer ti želim dati novi život bez straha,
život bez sumnji, život bez tajni,
život ispunjen nadom i Mojom vječnom ljubavlju.

Vidim te, kćeri Moja!

Vidim te i volim te!

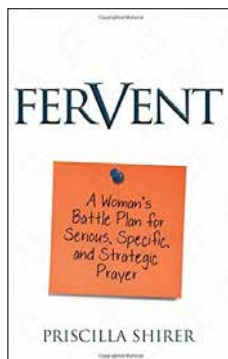
Tamara Stannard

Christ Thurman

Laži u koje se uvjeravamo

Chris Thurman američki je psiholog, prije svega kršćanin, koji je napisao desetak knjiga, često održava seminare i doista je u svoje područje djelovanja u svakom pogledu uključio Boga. Preporučila bih knjigu „Laži u koje se uvjeravamo“, svakome tko voli psihologiju i tko je zainteresiran za vrhovnu istinu u svakodnevnom životu. Čovjek postaje ono što misli, jer njegov je karakter zbroj svih njegovih misli. Kada dugo vremena govorimo sebi laži, kojih možda nismo ni svjesni, dajemo neprijatelju prostora da djeluje, postajemo depresivni i brojni problemi počinju se nagomilavati u našem životu. Chris Thurman podijelio je laži u nekoliko kategorija: općenite laži, bračne laži, religijske laži. Govori o njima kroz praktične probleme i istinite ljudske priče svojih klijenata. Vjerujem da će se svatko negdje pronaći. Posljednje poglavlje govori o istini, pravoj Božjoj istini, kakva ona je i treba biti. Ona je jedini preduvjet za osobni rast jer nas samo ona može osloboditi. Zato preuzmite odgovornost za svoje izbore, jer svaka istina je uspjeh. Naša vrlina nalazi se u trudu, ne u nagradi. Znanje nas napuhuje, a mudrost stejećemo čineći istinu.

Priscilla Shirer

Fervent: A Woman's Battle Plan to Serious, Specific and Strategic Prayer

Priscilla Shirer svjetski je poznata i, prema New York Timesu, najprodavanija kršćanska autorica. Također je motivacijska govornica i učiteljica Biblije. Odigrala je i nekoliko filmskih uloga, između ostalog, glumila je u filmu War Room (Ratna soba), koji osobno preporučujem pogledati.

Naslov knjige u prijevodu znači: Žarko, strastveno ili vatreno – Plan bitke jedne žene za ozbiljnom, određenom i strateškom molitvom. Knjiga nije popodneвно lako štivo koje se čita uz pijuckanje kavice. Zapravo je upravo to što naslov kaže, ratni plan najvažnije i najveće bitke našeg života. Naš neprijatelj Sotona, koji je itekako živ, kuje plan protiv nas, vrijeđa nas, napada naše emocije, naš um, naše muževe, našu djecu, našu budućnost. Ustvari, on to čini upravo sada, ali mi odlučujemo taj teror prekinuti sada. Možda će se vraćati, ali više neće dobivati bitke. Ako želimo biti slobodne, ako želimo promjene, ako želimo doseći svoje sudbine i iskusiti Božja obećanja, ako želimo da naši muževi i djeca žive život na koji ih Bog poziva, ako želimo da se Sotona i njegovi planovi vrte u pakao od kuda su i došli, moramo objaviti rat Sotoni. Rat u molitvi.

U ovom trenutku knjiga ne postoji na hrvatskom jeziku, ali preporučam ju svima koji čitaju engleski.

Nevena Cindrić

Bog sigurno vodi svoj narod – Dani s Biblijom u Crikvenici

I ove se godine od 20. do 24. travnja u „Life Centru“ u Crikvenici održao 6. susret „Dani s Biblijom“ kojemu je prisustvovalo 70-tak ljudi.

Predavačica je bila sestra Karin Rudies iz Njemačke. I ove je godine Virtemberški Kristov savez iz Njemačke sudjelovao u financiranju seminara pa je za učesnike to bila idealna prilika za nezaboravne dane zajedništva u proučavanju Biblije, ali i zajedništva s braćom i sestrama iz hrvatskih i austrijskih zajednica.

Sestra Karin vrlo je temeljito izlagala i tumačila iz knjige Izlaska od 13. do 38. poglavlja. Tema je bila: Sigurno vođeni (u životnim krizama, u krizama vjere, na zaobilaz-

znim putevima, kad se smjer kretanja mijenja, kroz Crveno more, kroz žedne dionice, do Božjeg brda). Prisutni su bili potaknuti promisliti o Božjoj

svetosti i vjernosti, njegovim Zakonima i veličini i značaju Isusove žrtve koja pokriva svaki grijeh i opravdava u Božjim očima svakog tko prizna Isusa za svog spasitelja te može s punim pouzdanjem pristupiti u svako vrijeme prijestolju milosti. Bili smo ohrabreni spoznajom i podsjetnikom da Bog sigurno vodi svoj narod do cilja.

Svako jutro prije obaveznog programa bio je kratak molitveni susret, a navečer je bilo prilike za svjedočanstva kako Gospodin djeluje u nama i po nama u našem vremenu i u našim okolnostima. Pjesme su se orile još dugo nakon večere u neobaveznom druženju starih i novih prijatelja.

Riječju prije Večere Gospodnje poslužio je Erwin Illi, voditelj matične kuće Virtemberškog Kristovog saveza u Frieslandu, a sada propovjednik u mirovini. Svečanost večere Gospodnje predvodio je Peter Mayer, vjerna u službi sviranja bila je Malyn Šteković, Jovan Šučura brinuo je o tehnicima, Vesna Jekić prevodila je predavanja.

Nakon dana provedenih u toplom i srdačnom zajedništvu, razišli smo se ohrabre-

ni znajući da se prepuštamo vodstvu Gospodina i da je to jedino pravo, najbolje i najsigurnije vodstvo.

Edita Turinski

Sastanak regionalnog ženskog rada u Zadru

Subota, 25. travnja 2017., prekrasan proljetni dan. U Zadru u baptističkoj crkvi okupile su se sestre iz Zadra, Šibenika, Splita, Dubrovnika i članice odbora Ženskog rada Saveza baptističkih crkava: Vesna Brezović, Melanija Ružička i Edita Turinski.

Svrha sastanka bila je promisliti o potrebama današnjeg vremena, odnosno, da uz Božju pomoć u današnjem vremenu pronađemo način kako služiti u lokalnim crkavama i u radu sa ženama općenito. Sestra Edita nas je kroz Psalam 90 uvela u razmišljanje da je Bog uvijek i svugdje isti. Jučer, danas i sutra on se ne mijenja i uvijek nas poziva

na suradnju danas. S vjerom i pouzdanjem možemo moliti „daj da nam uspije djelo naših ruku.“

Sestra Vesna nas je podsjetila na žene kao što su: Debora, Estera, Ruta, koje je Gospodin koristio za ostvarenje svojih planova jer su bile spremne odazvati se njegovom pozivu. Često nismo spremne prepustiti se pozivu jer nismo sigurne da smo dobro čule ili je ljepše i lakše biti u nekoj svojoj sjenici ili crkvenoj oazi, ali i sam je Isus sjedio među grešnicima zbog čega su mu mnogi „vjerni“ prigovarali. Vremena su se promijenila, mijenjaju se i generacije, pa sukladno tome i mi moramo tražiti i izmoliti načine kako doći do mnogih koji su izgubljeni i u potrebi. Promijenio se način života i rada pa i vjerni koji rade imaju sve manje slobodnog vremena za razliku od prije trideset ili pedeset godina.

Sestre iz Zadra, Šibenika, Splita i Dubrovnika podijelile su svoja iskustva u ženskom radu koji je iz mnogobrojnih

razloga uglavnom u stagnaciji. Za sada jedino u Dubrovniku sestre organiziraju jednom mjesečno druženje pod nazivom „Kava s prijateljicama“, gdje uz razgovor i druženje imaju i kreativne radionice.

Ohrabrenje je bilo potrebno svima i zahvalni smo na tome. Ostaje da promišljamo i molimo da nam Gospodin pokaže načine i providi eventualna sredstva kako bismo mogle nastaviti služiti u svojim crkvama i van njih uz

uvjet da se pokrenemo, jer:

„Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu RADI djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo“ Ef. 2, 10.

Valentina Klisarić

Doručak za žene u Karlovcu

U Karlovcu je 1. travnja 2017. održan 8. Doručak za žene u organizaciji istoimene Udruge. U prostoru Restorana Zrinski okupilo se osamdesetak žena koje su se družile uz doručak i prigodni program. Kao i svakog puta dosada, žene su uživale u lijepoj glazbi, simboličnim poklonima, a mogle su se prepoznati u nekoj od podijeljenih životnih priča i korisnom predavanju. Tema i lajtmotiv cijelog druženja bio je biblijski stih iz Pjesme nad pjesmama „Lijepa si...“

Za glavni dio Doručka, predavanje na temu Lijepa si, pobrinite se Vesna Brezović i Irena Kovačić. Vesna Brezović je sudionicama prezentirala prikaz ideala ženske ljepote kroz povijest. Taj se ideal često mijenjao i žene su mu oduvijek robovale. U današnje je vrijeme možda najviše zloupotrebljavano nametanje nekog nedostižnog ideala ženske ljepote, a sve u svrhu komercijalizacije i konzumerizma. Temu je nastavila Irena Kovačić, koja je osobnim pristupom govorila o tome kako

se kao žena osjećala tijekom života, dok u zrelim godinama nije susrela Isusa, koji joj je pružio čvrsti oslonac. Na tom je tragu nastavila i Robertina Čuhnil, podijelivši svoju životnu priču s naglaskom na mladenačkim godinama traženja identiteta i kako se pronašla upoznavši Gospodina. Sve je bilo protkano finim glazbenim nitima koje su ispreplele pjevačice Ines Salopek, Mirna Ogrizović i Lana Klokočki, uz pratnju Matee Manjarić i Kristijana Kovača.

Robertina Čuhnil

Peti Doručak za žene u Čakovcu

I ovog je proljeća održan Doručak za žene u Čakovcu. Peti po redu, a po posjećenosti prebukiran. Bilo je predivno slušati žamor žena, djevojaka, sestara u iščekivanju onoga što je bilo na dnevnom redu. Neke su mi mlade žene rekle da su po treći put na doručku i da bi to trebalo organizirati svaki mjesec, a ne dva puta godišnje. Tema Doručka bila je „Lider-ica to nisam ja, ili...?“, a govornici su bili dr. Dražen Glavaš i mr. Jodi Glavaš. Dražen nas je izazvao na preispitivanje i raspravu o tome tko nam je uzor u životu, u Hrvatskoj, u svijetu. Koliko je važan imidž, odnosno ono što mislimo da jesmo, a koliko inegritet – ono što jesmo? Asocira li nas riječ vođa na nešto pozitivno ili negativno? Vođa obično ima sljedbenike

i situaciju gdje pojedinac utječe na druge. Mi ne možemo utjecati na vodstvo, ali možemo na način kako radimo npr. na poslu, kod kuće ili gdje se već nalazimo. Tako sve što činimo, činimo od srca kao Gospodinu a ne ljudima.

Jodi je govorila o svom susretu s Georinom koja joj je u samo 5 minuta razgovora pomogla da donese prave odluke o svom ponašanju u braku. Kakve mi imamo vizije i očekivanja u vezi sa svojim supružnicima? Treba vidjeti ono što sam ja i što je moj muž, maknuti nerealna očekivanja jer ja imam odgovornost za naš brak, nisam žrtva. Biti lider znači preuzeti odgovornost.

Lidija Dobrić, kao majka četvero djece, govorila je o izazovima majčinstva, o lijepim i teškim trenucima i kako ju je baka od 80 godina ohrabrila rekavši joj da nikada neće biti lako. Međutim, svaki se put možemo vratiti na izvor, na Krista i od njega crpiti snagu za život. Posebno iskustvo bila joj je zadnja trudnoća kada je velika cista na jajniku prijetila da će dijete biti prerano rođeno. Morala je strogo mirovati, a u toj ju je situaciji Bog poučio jednom njegovom posebnom načelu, a to je zajedništvo. Heidi Turkalj nas je počastila svojim pjevanjem, dok su Tanja Petek i San-

dra Markov brinule o djeci. To sam jutro bila nekako troma i borila se trebam li ići ili ne. Pomolila sam se i ipak otišla. A onda me čekalo iznenađenje. Prišla sam jednom stolu, a kad tamo jedna moja rođakinja. Kakve li radosti! Pa otkud ona tu? I odgovor je bio: „Ja ti već godinu dana hodam u zajednicu, i krstili smo se moj muž, ja i moja punica.“

O, koje li radosti i veselja za mene! Bog je obilno izlio svoj blagoslov.

Doručak za žene u Čakovcu organiziraju žene iz četiriju međimurskih crkava s mnogo oduševljenja, radosti i želje da još mnoge žene mogu čuti evanđelje, upoznati se međusobno i družiti se u pozitivnom ozračju koje podiže duh i potiče na plemenit život. Uz Doručak, organiziraju se i kreativne radionice, izleti i večera za parove. Gospodin svaki put blagoslivlja.

Dragica Baksa

Financijsko izvješće Ženskog rada

UPLATITELJ/ISPLATITELJ	PROJEKTI						SVEUKUPNO
	BILTEN	KOTIZACIJA ŽR	OKČ	2 KN KLUB	DAN MOLITVE	FOND SOLIDARNOSTI	
Saldo od 3.2.2017.	-12,116.25	11,887.67	10,720.25	6,470.00	18,755.00	18,077.10	53,793.77
PRILJEVI							
BC BAČUGA	600.00						600.00
BC DUGA RESA						250.00	250.00
BC GOLUBINJAK					800.00		800.00
BC KARLOVAC	800.00	250.00		1,300.00			2,350.00
BC PIŠKOREVCI						200.00	200.00
BC RIJEKA	150.00			300.00			450.00
BC SEVERIN NA KUPI						350.00	350.00
BC SPLIT	600.00						600.00
BC ŠIBENIK				200.00			200.00
Ostali doprinosi Ženskom radu							
Renata Golubić	50.00						50.00
Nina Ninković						100.00	100.00
Melita Cesar	100.00			50.00			150.00
Roberta Godanj	200.00						200.00
Ostala namjenska sredstva							
Uplate za OKČ od učesnika kampa			12,796.60				12,796.60
Nacionalna konf. Kotizacija i kolekta		8,247.20					8,247.20
Pasivana kamata banke		1.09					1.09
UKUPNO PRILJEVI:	2,500.00	8,498.29	12,796.60	1,850.00	800.00	900.00	27,344.89
ODLJEVI							
Putni troškovi voditelja OKČ (2016)			-500.00				-500.00
EBWU- uplata priloga od Dana molitve					-7,480.00		-7,480.00
Nac. konf. ČK: Putni troškovi, pokloni		-3,630.00					-3,630.00
Nac. konf. Troškovi prehrane		-2,980.00					-2,980.00
Nac. konf. ČK: poštarina		-124.00					-124.00
Troškovi naknade banke		-394.26					-394.26
UKUPNO ODLJEVI:	0.00	-7,128.26	-500.00	0.00	-7,480.00	0.00	-15,108.26
SALDO FONDA na dan 7.6.2017.	-9,616.25	13,257.70	23,016.85	8,320.00	12,075.00	18,977.10	66,030.40

Izvješće pripremila: Sandra Bičanić

Ispravka izvještaja od 3.2.17.

Evidentirane uplate od ukupno 4.330,00 kn odnose se na priloge BC Karlovac , a ne Saveza Baptističkih Crkava.

Uplate možete izvršiti na:

Savez baptističkih crkava u RH, Radićeva 30, Zagreb.

IBAN: HR87 2484 0081 1064 1890 4

Kod uplata molimo u pozivu na broj naznačiti svrhu uplate kao i poštanski broj područja s kojeg se uplata vrši.

Npr. za uplatu iz Splita za Bilten, poziv na broj je 201-21000

pozivi na broj:	101-xxxxx	kotizacija	201-xxxxx	Bilten
	(xxxxx je poštanski broj)		203-xxxxx	OK Činta
	102-xxxxx	2kn klub	204-xxxxx	Fond solidarnosti
	103-xxxxx	Dan molitve		

Rajčica

Smatra se da su rajčici domovina brežuljkasta područja Perua, gdje su je kultivirali Indijanci te uzgajali davno prije otkrića Amerike. U 16. stoljeću moreplovci su je donijeli u Europu i nazvali je tumatl, a odatle u mnogim jezicima potječe i njezino ime. U mediteranskim zemljama Europe, rajčica se brzo uklopila u kuhinje. Danas je jedna od najraširenijih povrtnih kultura, a svjetsku potrošnju rajčice nadmašuje jedino potrošnja krumpira.

Uzgoj i upotreba rajčice

Kao povrće i začinska namirnica, rajčica se danas upotrebljava u gotovo svim kuhinjama svijeta. Osim što je kultura koja se vrlo lako uzgaja i koja se može uzgajati čak i u posudama, rajčica se često uzgaja i zato što najbolji ukus ima kada se zrela ubere s biljke. Danas se diljem svijeta uzgaja 200 vrsti različitih okusa, oblika, veličina i boja.

Vitamini i minerali u plodu rajčice

Zrela rajčica, sirova ili prerađena, vrlo je vrijedna i ljekovita namirnica. Osim znatne količine vitamina E i vitamina B skupine, sadrži i vitamin C, a količine vitamina ovise o zrelosti ploda. Najviše vitamina sadrži crveni, na suncu sazreli plod, i to u koži ploda i neposredno ispod kože ploda. Osim vitamina, rajčica je bogata mineralnim solima kalija, natrija, magnezija, kalcija i željeza. Smatra se da je rajčica jedna od

bakrom najbogatijih biljaka, a po količini željeza nadmašuje čak pileće meso, ribu i mlijeko. Bogatstvo rajčice željezom a istodobno i vitaminom C vrlo je vrijedno, jer organizam može željezo iskoristiti samo uz prisutnost vitamina C. Rajčica je drugi najbolji izvor beta-karotena i likopena, karotenoida snažnog antioksidacijskog djelovanja koje neutralizira štetno djelovanje slobodnih radikala te sprječava razvoj i rast stanica raka.

Ljekovita svojstva i primjena

Često konzumiranje rajčice pomaže boljem funkcioniranju endokrine žlijezde, dišnih organa, srca, krvi, probave, želuca, crijeva, jetra i žuči, kosti zglobova, kože (oblozi rajčice pomažu kod upala), bubrega. Istraživanja su pokazala da osobe koje često jedu rajčicu smanjuju rizik oboljenja od raka. Znanstvenici umjesto zrelih plodova preporučuju konzumiranje umaka od rajčice. Rajčica narezana, cijela, sama ili u kombinaciji s drugim namirnicama, pirjana, kuhana, pečena, sušena i konzervirana, u svim je oblicima odlična.

Punjena rajčica

8 rajčica, zelena ili crvena paprika, 2 tikvice, crveni luk, češanj češnjaka, 1 lovorov list, 4 žlice maslinovog ulja, 4 žlice bijelog vina, 2 žličice bosiljka i mažurana, sol i papar.

Rajčicama održati gornju trećinu i žlicom izvaditi sredinu. Odrezane dijelove narezati te pomiješati s paprikom i tikvicama narezanim na kockice. Na maslinovom ulju kratko popržiti usitnjeni crveni luk i češnjak, dodati povrće te pirjati oko 5 minuta. Začiniti solju, paprom, začinskim biljem te smjesom napuniti rajčice. Posložiti rajčice u posudu za pečenje, preliti vinom te peći u pećnici oko 15 minuta na temperaturi od 200 °C. Poslužiti kao predjelo ili uz roštilj.

Franciska Kerep

USTANI, ZASJAJ

**KADA MI USTANEMO,
ON SJAJI KROZ NAS**

Ponedjeljak 6.11.2017.